

Griet Menschaert: Soul Energy

In *Physical Theories* tekent Griet Menschaert op witte muur met potlood en houtskool een tastend web van draden, cellen en lichaamsweefsel, dat zich over de muur door de ruimte verspreidt. *Physical Theories* verbeeldt het menselijk lichaam, maar het gaat niet over anatomische verhoudingen of de aanblik ervan. Eerder gaat het over wat zich in dat lichaam afspeelt.

Menschaert verhoudt zich op een directe en fysieke wijze tot haar muurtekeningen. Alsof ze spart of danst met het beeld nestelt of verzet ze zich tegen de muur of het papier, waardoor ze als maker letterlijk samenvalt met de tekening. Het beeld lijkt ze daarmee eerder als een gelijkwaardige partner te beschouwen, dan een werk van haar hand. Het resultaat is een wonderlijke driedimensionale ervaring, waarbij de muur verandert in een ruimte, waarin een levensvorm tastend en zoekend aanraakt, beweegt en groeit. De tekening lijkt daarbij zowel een teder onderzoekend wezen als een hongerige mutatie.

Door de breekbaarheid van de lijnen en de directe gevoeligheid waarmee ze op de muur zijn aangebracht ademt het beeld een zoekende, bijna verzengende sfeer. *Physical Theories* gaat in mijn ogen niet over kwetsbaarheid. Eerder lijkt het een portret van een ziel. *Soul energy*, zielsenergie.

Menschaert gunt met haar werk een blik binnen in een levend wezen op een manier die me doet denken aan de microscopische foto's van cellen en lichaamsweefsel, die ik als kind graag bekeek. Ik houd van blote, uitvergroete dingen, dingen die open liggen, dingen die huidloos zijn. Waarom? Omdat ik een watje ben. Ik identificeer me graag met dingen die in mijn ogen net zo weinig eelt op hun ziel hebben als ik. Watje, ja. Nergens kan ik me voor afsluiten. Vooral niet voor menselijke energie.

In de ruimte van *Repeat after you*, waar Griet Menschaert met vier jonge kunstenaars een expositie heeft samengesteld waarin ze openlijk op elkaar reageren, sta ik dan ook eerst heel sip te koekeloeren. *Wat vééél*, denk ik. Zoveel passie, onzekerheid, verlangen, onderzoek, geldingsdrang, beschouwing en vertwijfeling in één ruimte, open en bloot voor de toeschouwer, dat kan toch niet goed gaan? Het begint al bij de entree, waar met uiteen gereten zwarte vuilniszakken een soort inwendig spookhol is gecreëerd. *Man*, denk ik. *Ik ben net binnen*.

Menschaert heeft de kunstenaars gevraagd ter plekke werk te realiseren, en vier hyperindividuele zielen verzocht een verbinding tussen hun planeten te maken, wat een enorme dynamiek van fris werk, *soul energy*, gezichtsvelden, materiaal en beeld oplevert. Verloren drentel ik door de ruimtes, op zoek naar samenhang, een rationeel verband.

Het antwoord van Menschaert lijkt: hoezo, samenhang? Hoezo, logica? Met *Repeat after you* trotseert Menschaert alle *white cube* voorschriften van rust en regelmaat. Wars van elke ordentelijke rationele analyse is er een chaotische, maar frisse, openhartige en ontroerende tentoonstelling ontstaan die je openlegt, troost en inspireert.

In verwarring sprint ik naar de trein, naar huis. En als ik zit en uit het raam kijk, denk ik: Wow. Dat was *vet*.